

— Έδω, καλέ μου, στῆς Λίμνης τὰ γαλάζια νερά... Μὴ φοβάσαι, δὲν πνίγομαι... Φεύγετε σεῖς καὶ αὐριο ἔρχονται οἱ ἄλλοι, μὰ ἡ Μίνια ποῦ ξέρεῖ νὰ καρτερεῖ, ἐδῶ στῆς Λίμνης τὰ γαλάζια πέπλα τὰ ὑφασμένα μὲ ρουμπίνια καὶ μαργαριτάρια θὰ σὲ καρτερεῖ γιὰ τὸ γάμο μας...

... Ἔνοια σου, Καλέ μου! Εἶμαι δική σου πιὰ. Ἀλλάξαμε ἀρρεθῶνα καὶ τῆς Μίνιας ἡ καρδιά εἶναι πιστὴ στὸν Καλό της!...

Δοϊράνη, Σεπτέμβριος 1913

ΚΩΣΤΑΣ ΝΤΑΪΦΑΣ

ΠΑΛΑΜΑΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

Μέσα στὶς ὀπωσδήποτε εὐρύχωρες, μὰ πολὺ στενόχωρες γιὰ τὴν περίστασι, σάλες τοῦ «Ἐκπαιδ. Ὀμιλοῦ», γιομάτες ἀσφυκτικὰ ἀπὸ κόσμο διαλεχτῶ, μὰς μίλησε τὴν Πέμπτη τὸ βράδι ὁ Παλαμᾶς γιὰ τὴ ζωὴ καὶ γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Βαλαωρίτη.

Μιὰ κοίρα πολὺ αἰσταντική (καὶ ποιά ἄλλη ἀπὸ τὴν κ. Κιρήνη Δημητρακοπούλου;) φεύγοντας ἀπὸ τὴ διάλεξή αὐτὴ (μυσταγωγία, καθὼς τὴ χαρακτήριζε) μὰς ἔλεγε κατασυγκινημένη:

— Μιὰ ὄρα ἔπινα πάνου τὸ πιὸ καθάριο πνεματικὸ νερὸ καὶ ξεδιψάσα!

Καὶ τέτια ἀληθινὰ εἶτανε ἡ διάλεξή τοῦ μεγάλου, τοῦ θεῖου Ποιητῆ. Καθάριο πνεματικὸ νερό. Ἦν τὴ διαβάσουνε, ἔσοι δὲν εὐτυχίσανε νὰ τὴν ἀκούσουνε, αὐριο μεθαῦριο ποῦ θὰ τυπωθεῖ σὲ κανένα περιοδικὸ ἢ σὲ βιβλίον, μὰ θὰ χαροῦνε μόνο τὴ σοφία της, ὄχι καὶ τὴν ὀμορφιά της ποῦ χαρήκαμε μεις ποῦ ἀκούσαμε τίς λέξεις χρωματισμένες, ἀρωματισμένες μὲ τὴν παθητικὰ καὶ ὀλόγλουκα ἀπαγγελία, νὰ στάζουνε μιὰ μιὰ ἀπὸ τὰ χεῖλια τοῦ Ποιητῆ.

Ὁ Παλαμᾶς θὰ συνεχίσει τὴ διάλεξή του τὴν ἐρχόμενη Δευτέρα. Δὲν μπορούσε ὁ «Ἐκπαιδευτικὸς Ὀμιλος» νὰ νοικιάσει τὴ σάλα τοῦ Παρνασσῶ ἢ καμὴν ἄλλη καταλληλότερη σάλα:

ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ

Σημ. τοῦ ΝΟΥΜΑ. Ἀκούσαμε πὺς ὁ Παρνασσὸς παραχώρησε τὴ σάλα στὸν Παλαμᾶ μὰ τὴν ἀρνήθηκε στὸν «Ἐκπ. Ὀμιλο». Κι ὁμῶς τοῦ παρουσιαζότανε μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία νὰ δικαιολογήσῃ τὸν τίτλο του γιὰ τὸ θαροῦμε λέγεται ΚΑΙ Φιλολογικὸς σύλλογος.

«ΚΡΟΝΙΟΝ» ΚΟΥΡΕΙΟ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΟΛΕΙΟ

(Ὁδὸς Σταδίου, κάτω ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειο)

Τὰ φηγνότερα καὶ διαλεχτότερα ἀρώματα. Κολώνια λουίζας καὶ λεμονιοῦ, εἰδικὴ γιὰ ἐντριβές καὶ λουτρά. Ἰδιαίτερο τμήμα γιὰ τίς κυρίες. Ἐύρισμα καθημερῶ 5. τὸ μῆνα

ΟΙ ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΕΣ ΞΕΦΑΝΤΩ- ΝΟΥΝΕ ΣΤΑ ΡΕΠΙΑ... ❀❀❀❀❀

Weep, weep, and rend your hair
for those who never shall return
MACAULAY

Ὁ ἀργαλειὸς στὸ παραγῶνι ριγμένος, λές σὲ παραίτητο εἶν' ἔτοιμος νὰ ξεσπάσει. Ἡ πλουμιστὴ κορασιά ποῦ πρὶν ἕφαινε τὰ προικιά της—τὰ κυλοπροικία γιὰ τάντρωμένο ἀγόρι ποῦ θὰ τὴν ἄδραζε στ' ἀτσάλινά του μπράτσα καὶ θὰ τὴν ἔστιβε στὸ ποτήρι τῆς ἡδονῆς—τώρα δὲν παίρνει στὰ κρινόλευκα δάχτυλά της τὸ νέμα νὰ τὸ περάσει στὰ χτένια καὶ νὰ παίξει μὲ τὴ χρυσὴ σαῖτα τὸ τρελλὸ παιχνίδι.

Ὅλα στέφρι μνέσκουν...

Οἱ ξιγλῆδες ἀκαρτερεῖνε τὸ παννὶ καὶ τὰ μιτάρια προσμένουνε τὸ νέμα. Τὸ ξυλόχτενο—σὰ βυζανιάρικο ἀνοιχτόστομο παιδί—ἀκαρτερεῖ τὸ χτένι καὶ στὶς πατῆθρες δὲ φτεροχορεῖουν τὰ λεπτιώτατα παιδάκια τῆς κορουσιᾶς.

Ὁ κρότος τοῦ ἀργαλειοῦ δὲν ἀντιχάει—τὰ χτένια δὲν τρίζουν καὶ ἡ κοπελιά δὲν πλέκει ἀπάνου του μηδὲ παννὶ μηδὲ τραγούδι...

Λυμένος στὸ παραγῶνι ὁ ἀργαλειὸς προσμένει μὲ τ' ἀντὶ καὶ τίς τυλῆθρες, τὸ μασουρολόγο καὶ τὸ μασούρι, τὸ μαγκάνι ποῦ μασουρίζει καὶ τὰδράχτι. Τὰ ὑφάδια δὲ βγαίνουν πιὰ κ' ἡ κοπελιά δὲ ράβει τὰ προικιά της. Τῆς κοπελιᾶς τὰ ἔπιτα λυθήκανε. Τὸ μυαλό της σὲ φουρτουνιασμένα πέλαγα ἀρμενίζει καὶ μὴδ' ἀργαλειόνε σκέφτεται μηδὲ προικιά θυμᾶται.

Ἀκαρτερεῖ ὁ ἀργαλειὸς τὴν κορασιά μὰ κ' ἡ κορασιά τὸν καλόκαρδὸ της ἀκαρτερεῖ... Μὰ ὁ καλόκαρδος γιὰ τί δὲν ἔρχεται; Ποῦ πληλαῖει;

Τὰλέτρι, ποῦ ἄλλοτες ἔσκαψε τὴ γῆ, κεῖ στὸ φράχτη, σιμὰ στὴν ἀλλοκιά, ριγμένο ἄρχισε νὰ σκοινιάζει.

Τὰ βώδια, ποῦ ἄλλοτες τεντώνιανε τὰ ξυλόσκονινα καὶ ποῦ ἀκράτητα ὀρμούσανε κόνοντις τὰλέτρι νὰ τρίζει καὶ τὴ γῆ νὰ βογγάει, τὴν ἰσὴν καὶ λαλιὰ τριγυρίζουν στὸν κάμπο καὶ τὸ λιγνογραῖσιδο τρῶνε καὶ τίς ἀγκαθιές ἀργομασάνε...

Τούτη τὴ χρονιά δὲν ὀργώθηκεν ὁ κάμπος...

Ὀργωμα καὶ διβόλιμα δὲ δέχτηκε ἡ χέρσα γῆς.

Τὸ παιδόπουλο δὲν πάτησε στὸ ξύλο νὰ τὴ σβαρνίσει...